

JUAN GÓMEZ-JURADO

SERIA *REINA ROJA* #1

REGINA ROȘIE

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

O întrerupere

Antonia Scott își permite să se gândească la sinucidere doar trei minute pe zi.

Pentru alții, trei minute pot însemna o perioadă infimă.

Nu și pentru Antonia. Am putea spune că mintea ei are mulți cai putere sub capotă, dar capul Antoniei nu este ca motorul unei mașini sport. Am putea spune că Antonia este în stare de multe cicluri de procesare, dar mintea Antoniei nu este ca un computer.

Mintea Antoniei este mai degrabă ca o junglă, o junglă plină de maimuțe care sar cu viteză din liană în liană, ducând cu ele multe lucruri. Multe maimuțe și multe lucruri, încrucișându-se în aer și arătându-și colții.

De aceea, în trei minute – cu ochii închiși, așezată pe podea, desculță și cu picioarele încrucișate –, Antonia este în stare să calculeze:

- viteza cu care i s-ar izbi trupul de sol dacă ar sări de la fereastra din fața ei;
- câte miligrame de Propofol sunt necesare pentru un somn veșnic;
- durata și temperatura la care ar trebui să stea scufundată într-un lac înghețat pentru ca hipotermia să-i oprească bătăile inimii.

Plănuiește cum să facă rost de o substanță controlată cum este Propofolul (mituind un infirmier) și să afle unde este în această perioadă a anului cel mai apropiat lac

înghețat (Laguna Negra, Soria). Preferă să nu se gândească să sară de la mansarda ei, pentru că fereastra e cam îngustă, iar ea bănuiește că mâncarea dezgustătoare care i se servește la cantina spitalului i se pune direct pe șolduri.

Cele trei minute în care se gândește cum să se omoare sunt minutele ei.

Sunt sfinte.

Ele o țin zdravă la minte.

De aceea nu-i convine deloc, deloc, când niște pași străini, trei etaje mai jos, îi întrerup ritualul.

Nu e niciunul dintre vecini, i-ar recunoaște stilul de a urca scările. Nici vreun curier, e duminică.

Oricine ar fi, Antonia este sigură că pe ea o caută.

Iar asta îi convine și mai puțin.

PARTEA ÎNTÂI

JON

— În țara mea, gâfâi Alice,
când alergi atât de repede
pe cât am alergat noi,
și destul de mult timp,
de obicei ajungi undeva...

— O țară cam lentă!
replică Regina.
Aici trebuie să alergi
cât de mult poți
ca să rămâi în același loc.
Dacă vrei să ajungi în altă parte,
trebuie să alergi cel puțin
de două ori mai repede.

LEWIS CARROL,
Alice în Țara Minunilor

O misiune

Lui Jon Gutiérrez nu-i plac scările.

Nu este o chestiune de estetică. Sunt vechi (blocul e din 1901, a văzut la intrare), scârțâie și sunt adâncite în mijloc după o sută nouăsprezece ani de folosință, dar sunt solide, bine îngrijite și lustruite.

Lumina e slabă, iar becurile de 30W care atârnă din tavan nu fac altceva decât să accentueze umbrele. Pe sub uși, pe măsură ce urcă, se strecoară voci străine, mirosuri exotice, muzici ciudate create de instrumente bizare. La urma urmei, suntem în Lavapiés, e duminică după-amiaza și se apropie ora cinei.

Nimic din toate astea nu îl deranjează pe Jon în ceea ce privește scările, pentru că Jon este obișnuit să aibă de-a face cu chestii din secolul trecut (locuiește cu maică-sa), cu locuri întunecate (e gay) și cu cetățeni necunoscuți cu venituri suspecte și în situații suspecte (e inspector de poliție).

Ce îl calcă pe Jon pe nervi la scări e că trebuie să le urce.

Blocuri vechi blestемate, gândește Jon. Fără spațiu ca să instalezi lifturi. Așa ceva nu se întâmplă în Bilbao.

Nu că Jon ar fi gras. Cel puțin, nu atât de gras încât comisarul să-i atragă atenția. Inspectorul Gutiérrez are un bust în formă de butoi și două brațe pe măsură. În interior,

deși nu s-ar zice, sunt mușchi de *harrijasotzaile*¹. Nu mai puțin de 293 de kilograme ridicate este recordul lui, iar asta fără să se antreneze prea mult, doar ca hobby. Ca să-și omoare dimineața de sâmbătă. Ca să nu-l ia peste picior colegii fiindcă e poponar. Bilbao e Bilbao, iar polițiștii sunt polițiști și mulți au o mentalitate mai învechită decât nenorocitele astea de scări seculare pe care Jon le urcă atât de greu.

Nu, Jon nu este atât de gras încât să îl dojenească șeful, iar comisarul are, pe deasupra, motive mai bune ca să-i facă scandal. Ca să-i facă scandal și să-i facă vânt din poliție. De fapt, Jon e suspendat din funcție și de pe statul de plată, *oficial*.

Nu este atât de gras, dar bustul lui ca un butoi stă pe două picioare care, prin comparație, par niște scobitori. Așa că niciun om în toate mințile n-ar spune despre Jon că este un tip agil.

La etajul trei, Jon descoperă o minune inventată de strămoși: un loc de odihnă. E o scândură amărâtă, sub formă de sfert de cerc, înfiptă într-un colț de pe palier. Lui Jon i se pare Paradisul și se trânteste pe ea. Ca să-și recapete suflul, ca să se pregătească pentru o întâlnire de care nu are niciun chef și ca să se gândească la cum naiba de i s-a dus viața de râpă atât de rapid.

În ce belea m-am băgat, se gândește.

1 Un sport popular din Țara Bascilor, care presupune ridicarea pe umăr a unor pietre de diferite forme, dimensiuni și greutate (n. tr.).

Un flashback

— ... un mare rahat, inspector Gutiérrez, încheie comisarul fraza.

Are fața de culoarea homarului și respiră ca o oală sub presiune.

Ne aflăm în Bilbao, la comisariatul Poliției Naționale de pe strada Gordóniz, cu o zi înainte ca Jon să dea piept cu șase etaje de scări în cartierul Lavapiés din Madrid. Deocamdată dă piept cu câteva infracțiuni de fals în acte, falsificare de probe, obstrucționarea justiției și neloialitate profesională. Și cu o pedeapsă cu închisoarea între patru și șase ani.

— Dacă se enervează procurorul, poate să ceară chiar și zece ani. Iar judecătorul ți-i dă fericit. Fiindcă nimănui nu-i plac polițiștii corupți, spune comisarul, lovind cu palma în masa din oțel.

Sunt în sala de interogatorii, un loc în care nimeni nu își dorește să intre ca invitat de onoare. Inspectorul Gutiérrez primește pachetul *premium*: încălzirea dusă până în punctul confortabil dintre căldura asfixiantă și moartea prin sufocare, lumini puternice, carafa de apă goală, dar la vedere.

— Nu sunt corupt, spune Jon, rezistând tentației de a-și slăbi cravata. N-am băgat niciodată vreun bănuț în buzunar.

— De parcă ar conta! La ce dracului te gândeai?

Jon se gândea la Desiree Gómez, alias Desi, alias Scipici. Desi are nouăsprezece ani prost împliniți și deja trei petrecuți pe stradă. Bătând-o în lung și în lat, mergând la culcare, trăgându-și-o în venă. Păpușă de salon, chilotei tanga. Nimic ce Jon să nu mai fi văzut înainte. Dar unele dintre fetele astea ți se strecoară în inimă fără să-ți dai seama și, dintr-odată, totul devine ca într-o melodie a lui Sabina². Nimic serios. Un zâmbet, o invitație la cafeaua de la șase și nicipând de dimineață³. Și dintr-odată îți pasă că peștele o zvântă în bătaie. Și vorbești cu peștele, poate se oprește. Iar peștele nu se oprește, fiindcă din creier îi lipsesc tot atâtea piese cât îi lipsesc din dantură. Și ea ți se plânge, iar tu te inflamezi. Și, până să te dezmeticești, i-ai plantat în mașină trei sute șaptezeci și cinci de grame de heroină. Exact cât să încaseze între șase și nouă ani.

— Nu mă gândeam la nimic, răspunde Jon.

Comisarul își trece mâna peste față, și-o freacă de parcă ar vrea să-și șteargă expresia de neîncredere. Nu merge.

— Măcar dacă i-ai fi tras-o, Gutiérrez. Dar ție nu-ți plac femeile, nu? Sau acum pescuiești în ambele tabere?

Jon neagă din cap.

— Planul nu era rău, spune comisarul ironic. Era o idee trăsnet să fi luat mizeria aia de pe stradă. Trei sute șaptezeci și cinci de grame de heroină, direct la pușcărie. Fără circumstanțe atenuante și fără povești. Fără formalități enervante.

Planul era extraordinar. Problema a fost că i s-a părut atât de bun, încât s-a apucat să-i povestească lui Desi. Ca să știe că ochiul umflat, vânătăile și coastele fisurate aveau să fie ultimele. Iar lui Desi, îmbuibată cu heroină,

² Joaquín Sabina este un cântăreț spaniol contemporan, cu o discografie impresionantă (n. tr.).

³ Aluzie la un cântec interpretat de Joaquín Sabina (n. tr.).

i-a fost milă de peștele ei, săracul. Și i-a spus. Iar peștele a instalat-o pe Desi la un colț de stradă, dar ascunsă și înregistrând cu telefonul mobil. Iar filmulețul l-au vândut celor de la laSexta⁴ cu trei sute de euro, un chilipir, a doua zi după ce peștele a fost arestat pentru trafic de droguri. Și a ieșit tămbălău. Pe prima pagină în toate ziarele, iar filmulețul la toate buletinele de știri.

— Nu știam că mă înregistrează, domnule comisar, spune Jon rușinat.

Își trece mâna prin părul ondulat și bătând spre roșcat. Se trage de barba deasă și bătând spre alb. Și își amintește.

Desi avea o stabilitate de rahat și un unghi foarte prost, dar a înregistrat destul. Iar fețișoara de păpușă dădea bine în platou. Interpreta ca de Oscar rolul iubitei unui nevinovat acuzat de poliție pe nedrept. Pe proxenet nu-l dădeau în emisiunile de după-amiază și nici în talk-show-urile de noapte cu înfățișarea lui reală – tricouri transpirate, dinți maro. Nu, dădeau o fotografie de acum zece ani, de la prima împărțășanie încă nedigerată. Un îngeraș răătăcit, societatea e de vină, toată mascarada.

— Ai făcut praf reputația acestui comisariat, Gutiérrez. Trebuie să fii tâmpit. Tâmpit și naiv. Chiar n-ai mirosit ce se întâmpla?

Jon neagă pentru a doua oară din cap.

A aflat de tărășenie fiindcă a primit filmulețul pe WhatsApp, printre meme. I-a luat mai puțin de două ore ca să ajungă viral în toată țara. Jon s-a prezentat imediat la comisariat, unde procurorul deja urla că-i vrea capul, cu testiculele pe post de garnitură.

— Îmi pare rău, domnule comisar.

— Și ce rău o să-ți mai pară...

⁴ laSexta este un canal de televiziune din Spania (n. tr.).

Comisarul se ridică gâfâind și iese din încăpere propulsat de indignarea sa îndreptățită. De parcă el n-ar fi măsluit niciodată probe, n-ar fi fentat Codul Penal și n-ar fi făcut ici și colo câte o șmecherie. Probabil. Doar că nu fusese atât de prost încât să fie prins.

Lui Jon i se dă timp să fiarbă în suc propriu. I-au luat ceasul și mobilul, procedură standard ca să piardă noțiunea timpului. Celelalte obiecte personale sunt într-un plic. Neavând cu ce să-și omoare timpul, orele trec foarte încet, lăsându-i suficientă vreme ca să se tortureze pentru prostia lui. Cu procesul mediatic pierdut, nu-i rămâne decât să se întrebe câți ani va trebui s-o frece în Basauri⁵. Un loc unde îl vor aștepta câțiva prieteni cu pumnii strânși și dornici să-l prindă la înghesuială – trei contra unu – pe polițaiul care i-a cazat acolo. Sau poate îl vor trimite mai departe, ca să-l protejeze, într-un loc în care *amatxo*⁶ nu va putea să-l viziteze. Și nici să-i aducă o gamelă cu vestita ei tocană de pește duminicală. Nouă ani, cu câte cincizeci de duminici pe an, înseamnă patru sute cincizeci de duminici fără tocană de pește. Cu aproximație. Lungă i se pare pedeapsa. Iar *amatxo* e deja bătrână. L-a făcut la douăzeci și șapte de ani, aproape virgină, cum se cuvine. Acum, el are patruzeci și trei, iar ea, șaptezeci. Când o să iasă Jon, n-o să mai fie *amatxo* care să facă tocană de pește. Asta dacă vestea n-o omoară de inimă. I-o fi povestit aia de la 2B, a naibii viperă, limbă bifurcată, ea a făcut cercul cu mușcatele.

Trec cinci ore, deși lui Jon i se par cincizeci. Niciodată n-a putut să stea liniștit într-un loc, așa că viitorul după gratii i se pare imposibil. Nu are de gând să se sinucidă, fiindcă Jon prețuiește viața mai presus decât orice și este un optimist incurabil. Dintre cei de care Dumnezeu râde cu mai multă poftă când lasă să se abată asupra lor o tonă

5 Închisoare din municipalitatea Basauri, din Țara Bascilor (n. tr.).

6 „Mamă” în limba bască (n. tr.).

de cărămizi. Dar nici nu are idee cum să scape de funia pe care singur și-a atârnat-o de gât.

Jon este cufundat în aceste gânduri negre când se deschide ușa. Se așteaptă să-l vadă din nou pe comisar, dar în locul lui apare un bărbat înalt și slab. La vreo patruzeci de ani, brunet, cu un început pronunțat de chelie, mustață subțire și ochi de păpușă, care par mai degrabă pictați decât reali. Costum șifonat. Servietă. Scumpe.

Zâmbește. Semn rău.

— Dumneavoastră sunteți procurorul? întrebă Jon mirat.

Nu l-a văzut niciodată, totuși străinul pare să se simtă ca acasă. Trage unul dintre scaunele din oțel, care scoate un scrâșnet pe ciment, și se așază de partea cealaltă a mesei, fără să înceteze să zâmbească. Scoate niște hârtii din servietă și le studiază ca și cum Jon nu s-ar afla la mai puțin de un metru de el.

— Am întrebat dacă sunteți procurorul, insistă Jon.

— Mmmm. Nu. Nu sunt procurorul.

— Atunci, avocat?

Necunoscutul pufnește, pe jumătate jignit, pe jumătate amuzat.

— Avocat. Nu, nu sunt avocat. Puteți să-mi spuneți Mentor.

— Mentor? ăsta e nume sau prenume?

Necunoscutul continuă să frunzărească hârtiile, fără a ridica privirea.

— Situația dumneavoastră e cam delicată, domnule inspector Gutiérrez. Ați fost suspendat din funcție și de pe statul de plată, în primul rând. Și aveți câteva acuzații la activ. Acum urmează veștile bune.

— Aveți o baghetă magică cu care să le faceți să dispară?

— Cam așa ceva. Sunteți de peste douăzeci de ani în poliție, un număr considerabil de arestări. Câteva reclamații pentru nesupunere. Toleranță scăzută față de autoritate. Vă plac scurtăturile.

— Nu poți să respecti întotdeauna cu sfințenie regulile.

Mentor bagă la loc hârtiile în servietă, cu mult calm.

— Vă place fotbalul, domnule inspector?

Jon ridică din umeri.

— Câte un meci în care joacă Athletic din când în când.

Din inerție. Athletic e Athletic.

— Ați văzut jucând vreo echipă italiană? Italienii au o vorbă: *Nessuno ricorda il secondo*⁷. Lor nu le pasă cum câștigă, cu condiția să câștige. Nu e o rușine să simulezi un penalty. Să lovești cu piciorul face parte din joc. Un înțelept a numit această filosofie *împuțism*.

— Care înțelept?

Acum Mentor ridică din umeri.

— Dumneavoastră sunteți un *împuțist*, așa cum dovedește ultima dumneavoastră ispravă cu portbagajul mașinii proxenetului. Sigur, ideea e să nu vă vadă arbitrul, domnule inspector Gutiérrez. Și cu atât mai puțin ca șmecheria să ajungă pe rețelele de socializare cu hashtag-ul #DictaturaPolițienească.

— Auziți, Mentor sau cum vă cheamă, spune Jon punându-și brațele enorme pe masă. Sunt obosit. Cariera mea s-a dus de râpă, iar mama probabil că e moartă de îngrijorare, fiindcă nu m-am dus acasă la cină și încă n-am putut s-o anunț că n-o s-o mai văd mulți ani. Așa că treceți la subiect sau duceți-vă dracului.

⁷ „Nimeni nu-și amintește de cei de pe locul doi.” (în limba italiană în original) (n. tr.).

— Vă propun un târg. Dumneavoastră faceți ceva ce-mi doresc eu, iar eu vă scot din acest... Cum i-a spus șeful dumneavoastră? Din acest mare rahat.

— O să vorbiți cu cei de la procuratură? Și cu presa? Fiți serios! Nu m-am născut ieri.

— Bănuiesc că vă este greu să ascultați un necunoscut. Precis aveți o persoană mai bună la care să apelați.

Jon nu are nicio persoană mai bună la care să apeleze. Nici mai bună, nici mai rea. De cinci ore își dă seama de asta.

Se dă bătut.

— Ce doriți?

— Ce-mi doresc eu, domnule inspector Gutiérrez, este să cunoașteți o veche prietenă. Și să o invitați la dans.

Jon scoate un hohot de râs în care nu există nicio urmă de veselie.

— Mă tem că ați fost informat greșit în legătură cu gusturile mele. Nu cred că prietenei dumneavoastră i-ar plăcea să danseze cu mine.

Mentor zâmbeste din nou. Un zâmbet până la urechi, și mai îngrijorător decât primul.

— Bineînțeles că nu, domnule inspector. De fapt, mă bazez pe asta.